

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 13

гр. М., 18.01.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – М. в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Димитрина Николова

при участието на секретаря Даниела Мл. Макавеева
в присъствието на прокурора К. Цв. В.

като разгледа докладваното от Димитрина Николова Частно наказателно дело № 20241600200014 по описа за 2024 година

Производството е по чл.64, ал.1 НПК, образувано по искане на Окръжна прокуратура - М. за вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража” по отношение на К. Д. Б. – обвиняем по ДП № 26/2024 г по описа на РУ Лом. В искането се твърди, че горепосоченото лице е привлечено като обвиняемо за престъпление по чл.343 ал.3 пр.4 във вр. с чл.343 ал.1 б.„в“ във вр. с чл.342 ал.1 от НК. Изложени са доводи в подкрепа на искането за вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража”.

В открито съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура - М. поддържа искането.

Защитникът на обвиняемия - адв.Г. Г. - АК-В. изразява становище, че искането за вземане мярка за неотклонение „задържане под стража“ е не основателно и не следва да бъде уважено предвид обстоятелството, че не са налице законовите изисквания за това. Навежда доводи, че в случая се касае за непредпазливо деяние и с оглед разпоредбата на чл.63 ал.4 от НПК задържането не може да продължи повече от два месеца. Вема и становище, че разследването е в начален етап, твърди се, че обвиняемия е избягал от местопроизшествието но от данните по делото е видно, че именно той се е обадил на телефон 112 и е завел органите на реда на мястото на ПТП.

Обвиняемият Б. също моли да му бъде взета по- лека мярка за неотклонение, предвид обстоятелството, че е трудово ангажиран, грижи се за двете си деца, които са в първи и шести клас, а също и за съпругата си, която е с онкологично заболяване и претърпени четири оперативни интервенции, последната на 03.04.2024година.

Приложено е досъдебно производство № 26/2024 година по описа на РУ Лом.

Съдът, като взе предвид направеното искане, доводите на страните

и като съобрази събраните в хода на досъдебното и съдебно производство доказателства/ справка характеристика и трудов договор на обвиняемия/ приема следното:

Искането е допустимо - направено от Окръжна прокуратура М. до компетентния първоинстанционен съд - в случая Окръжен съд М. /аргумент от чл.35, ал.2 НПК/, тъй като престъплението, за което е повдигнато обвинение - по чл.343 ал.3 пр.4 във вр. с чл.343 ал.1 б. "в" във вр. с чл.342 ал.1 от НК, е подсъдно по правилата на родовата подсъдност като първа инстанция на Окръжен съд-М..

Разгледано по същество искането е не основателно.

Мотивите на съда да следните:

Досъдебно производство № 26/2024 година по описа на РУ Лом е образувано по повод получена информация в РУ - Лом - съобщение от Началника на У „Б.“ при РУ - Лом, за извършено престъпление от общ характер и реализирано ПТП с причинена смърт на лице, наложило извършване на действия по разследването - оглед на местопроизшествие от 15.01.2024 год., за времето от 22.53 часа до 23.30 часа, извършен от ст.р.п.Б.З. - РУ - Лом, в село К., обл.М., ул. „И.“ №**, с който е иззето МПС - л.а.“ХХХ“, с рег. № ***, черен на цвят, собственост на лицето Р.Т. от село А., обл.В., с ползвател К. Д. Б., с ЕГН ***** от село К., общ.Б., обл.М..

С определение №9/16.01.2024 год., по ЧНД №13/2024 год. по описа на ОС М. е одобрен протокол за оглед на местопроизшествие от 15.01.2024 год., в частта за изземване на л.а.“ХХХ“, с рег.№ ***.

В хода на досъдебното производство, като обвиняем е привлечен К. Д. Б.; конкретно същият с постановление от 16.01.2024 година в присъствието на упълномощен защитник от АК - В. /адв.Г. Г./ е привлечен в качеството на обвиняем за това, че на 15.01.2024 год., около 19.30 ч. в гр. Б., обл. М., в посока на движение към гр.Лом, по улица „Г.“, управлявайки моторно превозно средство - лек автомобил, марка „ХХХ“, с рег. №***, собственост на Р.Т. от с.А., обл.В., нарушил правилата за движение по пътищата - чл.20, ал.1 / Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват / и ал. 2 от ЗДвП / Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с релефа на местността, със състоянието на пътя и превозното средство, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие/, загубил контрол върху автомобила и по непредпазливост причинил смърт на Ц.Г., с ЕГН ***** от с.К., обл.М., като избягал от местопроизшествието - престъпление по чл.343, ал.3, пр.4, във вр. с чл.343, ал.1, б. "в", във вр. с чл.342, ал.1 от НК, за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“ от 3 /три/ до 15 /петнадесет/ години.

В хода на разследването по досъдебното производство до момента са проведени разпити на свидетели; приложен протокол за оглед на местопроизшествие; назначена е съдебно - медицинска експертиза; искани и

приложени справка за съдимост и справка - характеристика на К. Б.; възложени ОИМ на органите на РУ - Лом; приложени документи - справка от РУ - Лом за собственост на автомобила, с който е реализирано ПТП, фиш за спешна медицинска помощ, АУАН №1125974/16.01.2024 год., справка за водач/нарушител на Б. от ОДМВР - М..

Съдът намира, че в случая не са налице всички, предвидени в чл.63, ал.1-2 от НПК, кумулативни предпоставки за вземане по отношение обвиняемия К. Д. Б. на най-тежката мярка за неотклонение – „задържане под стража“.

На първо място, налице е безспорно формалната предпоставка, предвидена в горепосочения законов текст – обвинение за извършено престъпление, за което законът предвижда наказание „лишаване от свобода“.

На второ място съдът споделя извода на прокурора за наличието на обосновано предположение обвиняемият Б. да е автор на престъпление по транспорта, за каквото е привлечен в това процесуално качество. В тази връзка съдът намира, че от приложените до момента по делото оскъдни по своя обем доказателствени материали все пак може да бъде направено предположение, че пътният инцидент /ПТП/ е настъпило заради действия на обвиняемия Б. по управление на МПС и по-конкретно заради неправилната му преценка на обстоятелствата във връзка с безопасното управление на този автомобил. Тук следва да се отбележи, че в действителност към настоящия момент обвинението е работно, както относно правната квалификация на деянието, така също и относно неговия обем, както и относно правилата за движение по пътищата, които запълват бланкетната диспозиция на нормата на чл. 343 от НК. Предвид обстоятелството, че разследването е все още в начална фаза и че към момента не са изготвени необходимите за пълното, всестранно и обективно изясняване на причините за ПТП съдебно-автотехнически експертизи в настоящото производство /по реда на чл. 64 от НПК/ съдът на практика е поставен в невъзможност да се произнеса с необходимата степен на категоричност и убеденост дали точно това са допуснатите от обвиняемия нарушения. Отделен е въпросът, че дори и да бяха събрани такива доказателствени материали /автотехнически експертизи/ за нуждите на мерките за неотклонение в производството по чл. 64 от НПК съдът изобщо не е длъжен да взема категорично становище относно нарушенията от обвиняемия правила на движение по пътищата, които са му били инкриминирани. За нуждите на процедурата по чл. 64 НПК съдът следва единствено и само да реши дали са налице достатъчно доказателства, които да определят с висока степен на вероятност, че именно обвиняемият в качеството си на водач на МПС е извършил конкретно поведение, което е неправомерно и не е съобразено с инкриминираните му правила за движение и дали това негово поведение е в причинно-следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат. В този смисъл, преценявайки събраните до момента доказателства, съдът счита, че на този ранен етап от разследването може да се приеме с една достатъчно висока степен на вероятност, че причинените при

пътния инцидент съставомерни последици - смъртта на едно лице се дължат именно на несъобразено с правилата за движение по пътищата поведение на обвиняемия в конкретната пътна ситуация.

Във връзка с обосноваването на предположението по чл. 63 ал. 1 НПК следва да се посочи, че за нуждите на това производство /за вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“/ не е необходимо обвинението да е доказано в обема и в степента, които са необходими за постановяването на съдебния акт по същество, а именно присъдата. В съдебната практика на националните съдилища и на ЕСПЧ многократно е застъпвано становище, че доказателственият стандарт за обосноваването на предположението в производството по чл. 64 НПК е значително занижен, както в сравнение с този, който се прилага при осъществяване на контрол в процедура по чл. 65 НПК, така и с този, който съдът е длъжен да приложи, когато се произнася по същество на обвинението с присъдата. Затова и предвид гореизложеното съдът счита, че наличните по делото доказателства са напълно достатъчни да обосноват извод, че именно обвиняемият Б. е вероятен извършител на инкриминираното престъпление по транспорта, за което е привлечен в качеството на обвиняем.

Що се касае до опасността от извършване на престъпление, съдът намира, че такава в случая не е налице предвид формата на вината на престъплението, за което Б. е привлечен в качеството на обвиняем. Опасността от извършване на престъпление се обосновава и от тежестта на извършеното деяние, за което лицето е привлечено в качеството на обвиняем. В конкретния случай тежестта на престъплението, за което Б. е привлечен като обвиняем, действително е висока, предвид настъпилите много тежки съставомерни последици. Но се касае за непредпазливо деяние, осъществено под формата на небрежност. Тази форма на вина безспорно се отразява и на степента на обществена опасност на дееца, като предвид данните за чистото съдебно минало на същия и липсата на данни за предишни негови противообществени прояви /с изключение на деянието, по отношение осъждането на което е настъпила обаче реабилитация/, както и с оглед събраните за него по досъдебното производство личностни характеристики, както и тези в съдебното производство които го представят изцяло в положителна светлина, съдът намира, че такава опасност от извършване на престъпление не е налице. Като това е обусловено както от формата на вината при извършването на твърдяното престъпление по транспорта, така и от ниската степен на обществена опасност на самия деец. Обстоятелството, че един деец е избягал от ПТП е квалифициращо обстоятелство на престъплението и то не е индиция, че той може да извърши и друго престъпление. В случая обаче по делото са налице данни, че обвиняемия се е обадил на телефон 112 и е завел органите на полицията на мястото на ПТП.

Относно опасността от укриване съдът намира, че в случая такава опасност в известна степен е налице и тя е изводима основно от сравнително високата степен на обществена опасност на престъплението, за което на

обвиняемия е повдигнато обвинение. Чрез вероятно извършеното от обвиняемия престъпление по транспорта сериозно и в една значителна степен са засегнати и на практика са увредени охраняваните обществени отношения, което от своя страна предопределя и тежестта на деянието. И тъй като е допустимо за нуждите на това производство при определяне на първоначална мярка за неотклонение да се изхожда и от тежестта на конкретното деяние, то съдът счита, че в случая тежестта на деянието /определена от престъпния резултат/ детерминира и констатираната опасност от укриване. Същевременно обаче съдът счита, че тази опасност не е в такава степен и от такова естество, че да покрива изисквания стандарт за определяне на най-тежката мярка за неотклонение, а именно „задържане под стража“.

За да бъде взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, опасността от укриване следва да е реална и в достатъчно висока степен, за да обуслови необходимост и нужда целите на МНО да бъдат обезпечени именно чрез прилагането на този вид мярка. Съобразявайки конкретиката на настоящия случай, както и данните за личността на обвиняемия, неговото семейно и социално положение и трудова ангажираност, съдът счита, че в случая не е налице такава висока степен на опасност от укриване. Данните по делото не установяват и не сочат реален риск лицето да организира бягството си от разследващите органи и по този начин да се отклони от провежданото наказателно производство спрямо него. Установено е по делото, че обвиняемият има трайна връзка със своето семейство и с конкретно установен адрес на местопребиваване на територията на Република България. Не без значение е и обстоятелството, че обвиняемият е трудово ангажиран и работи има и две деца, в първи и шести клас, грижи се и за съпругата си, която е с онкологично заболяване. Поради всички тези съображения и отчитайки обстоятелствата относно личността на обвиняемия, неговото семейство и статус в обществото и като отчете липсата на сериозна опасност от укриване, съдът намира, че вземането по отношение на него мярка за неотклонение „задържане под стража“ не отговаря на стандартите, заложили в НПК, както и установени в практиката на ЕСПЧ, за прилагане на най-тежката мярка за процесуална принуда – „задържане под стража“. В случая целите на мерките за неотклонение по чл. 57 НПК напълно успешно биха били постигнати и със мярка за неотклонение „парична гаранция“.

Във връзка с гореизложеното съвсем не без значение се явява и фактът, че доколкото се касае за повдигнато обвинение за непредпазливо престъпление, прилагане на мярка за неотклонение „задържане под стража“ се явява процесуално допустимо максимум до два месеца. Отчитайки обаче данните за движението на настоящото досъдебно производство и с оглед обстоятелството, че към момента освен приложените няколко разпита на свидетели и изготвения протокол за оглед, не са приложени никакви други доказателства, нито са изготвени автотехническа и съдебномедицински експертизи, съдът счита, че прогнозата това досъдебно производство да приключи в рамките на двумесечен срок не е реалистична и обнадеждаваща.

Това от своя страна означава, че след изтичането на този двумесечен срок при взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ по отношение на обвиняемия същата не би следвало да се прилага и изпълнението ѝ следва да бъде преустановено. От което пък логично следва, че упражняването на такава мярка за процесуална принуда /задържане под стража/ в рамките на този период от време - два месеца - на практика се явява самоцелно, ненужно, неадекватно и непропорционално тежко ограничение спрямо правото на свободно придвижване на обвиняемия. Както бе вече посочено по-горе, в случая за обезпечаване изпълнението на целите на мерките за неотклонение и за безпрепятственото провеждането на наказателното производство адекватна би била мярка за неотклонение „парична гаранция“, която в достатъчна степен би гарантирала постигане целите на чл. 57 НПК.

По отношение на обвиняемия Б. паричната гаранция ще е в размер на **1 000.00 / хиляда/ лева.**

На основание чл.61 ал.2 от НПК съдът при вземане на мярка „парична гаранция“ следва да определи размера ѝ според имущественото положение на лицето, спрямо което се прилага. Към настоящият момент съдът не разполага с пълен обем информация за имущественото положение на обвиняемия, но базира решението си по отношение на Б. с оглед на възможността му да плати адвокатско възнаграждение и сигурния и траен доход, който получава, предвид обстоятелството, че работи и реализира доходи, арг. трудов договор №27/15.06.2020г. с основно месечно трудово възнаграждение 896 лева. Съдът изхожда и от факта, че освен, че има постоянна работа, има собствено жилище, две деца, в каквато насока са събраните на досъдебното и съдебно производство доказателства и съпруга със заболяване.

Условията на изпълнение на тази мярка настоящият съд намира за достатъчна гаранция, че обвиняемият няма да се отклони или укрие от воденото срещу него разследване, нито би извършил междувременно друго престъпление. В този смисъл е и практиката на съдилищата по подобен род дела, арг. ВНЧД № 574/2021г., ВНЧД № 257/2023г. и двете по описа на Апелативен съд – София.

Предвид изложените мотиви съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на прокурор от Окръжна прокуратура – М. за вземане по отношение на обвиняемия К. Д. Б. мярка за неотклонение „задържане под стража“ по ДП № 26/2024 г по описа на РУ Лом, пр.пр.№76/2024г. по описа на ОП М..

ВЗЕМА по отношение на обвиняемия К. Д. Б. мярка за неотклонение

„ПАРИЧНА ГАРАНЦИЯ“ в размер на **1 000.00** / хиляда/ лева по ДП № 26/2024 г по описа на РУ Лом, пр.пр.№76/2024г. по описа на ОП М..

Така определената парична гаранция да бъде представена в срок от 10 дни.

Обвиняемия да бъде освободен незабавно, ако не е задържан на друго основание.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване или протестиране пред Апелативен съд - София в 3-дневен срок от днес.

НАСРОЧВА въззивното производство пред Апелативен съд-София в случай на подадена жалба или протест за 30.01.2024 година - 10 часа, за която дата страните са уведомени в съдебно заседание.

Съдия при Окръжен съд – М.: _____